

מסורת הש"ס

[illegible]

דה אור השלם

- וְאֶחָד מֵאֵשֶׁת לְכָל עֹן וְלִכְלֹחַ חֲטָאתָם בְּכָל חֲטָא אֲשֶׁר יַחֲטִיֵּא עַל פִּי שְׁנֵי עֲדִים אוֹ עַל פִּי שְׁלֹשָׁה עֲדִים וְקוֹם דְּבַר: דְּבָרִים יֵט טו

גליון הש"ס

במ' אחד דיני ממונות.
ע' שבעות דף לה ע"א
תוד"ה לו: תוס' ד"ה
אמר רבא וכו' אבל לענין
ממצא בו. ע' סנהדרין לא
ע"א תוד"ה שצ"ש:

מוסף רש"י

[illegible]

ישע רשע. כתיב דדיי
 בן הכות הרשע (סנהדרין)
 קודם הזמנה ואחר
 נאמר כאשר זמם לעשות
 קודם שהזמנו (שם). ואין
 מקדק העד ואמר מר
 למתדכו (שם). לא בא
 הז' שלושה עדים, אלא
 להחליט בשנים שהעידו
 חלילה להם. ששטעלען
 פורענות, הלכך קל וזמור
 בפרק מרובה

כיצד העדים פרק ראשון מכות

בדיוני נפשות. דכתיב: "והאילו העדה ומהדריקן אזותא: אחד דיני ממונות. ומי עדותן בטלה: זומן שספרו צדק. ודיוני נפשות מי אמריין בטלה זומן ששקרו או הפסול שמתמך צדקות ממחלה ללהיות מן הממרין שצדורי עשירה: אבל אם לא ספרו צדק. ולא

[illegible]

איתיתו אי אמרי לאסהודי אתו נמצא אחד מהן קרוב
אי אמרי למיחוי אתו ^(ס)מה יעשו שני אחין שראו בא
איתמר אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר' יוסי ורב נ

ק ראשון מכות ו.

אמר רבי ^(ה) יוסי במה דברים אמורים בדיני נפשות. פי' הקומטרס משום דכתיב והילול העדה דמורה לנצל העדות בקל כדי להטיל הנפס וקשה לפירוש דא"כ דיני ממונות נילף מינייהו דהא כתיב משפט אחד יהיה לכם ועוד דדיני ממונות נמי כתיב ע"פ

שנים או ע"פ שלשה ונקיש ג' לז'
לכן פירש ר"י דדלויי נפשות שיך
שפיר למילף משנים דעדותן בטלה
משום דמה שנים כי נמצא אחד מהן
קרוז או פסול עדותן בטלה לגמרי
ומעשה אינה מועלת לכולם הלכך
בשלשה נמי כולם בטלים לגמרי אבל
דדיני ממונות דנשנים נמי כי נמצא
אחד מהן קרוז או פסול השני אינו
בטל לגמרי דחייב לו שזועה לכן
בטל [שלשה] נמי נמצא אחד מהן קרוז
או פסול מתקיים העדות בשאר עדים:
אמר רבא והוא שהעדות כולם

ביתוך בדי דיבור. [פ"ה]
 וזהא קאמרה ממנימן דמאה כשנים
 אזל אס העידו השנים ולאחר זמן
 העידו האחרים הרי הן שמי כמי
 עדים לכל דבר משמע דקאי לא לענין
 קרוב ופסול וקשה דאף משמע
 בסמוך ללענין דין דקרוב או פסול
 אינו מלוי בהעדאה במקום כדי דיבור
 אלף א בראיית מעשה גמרה עדותן
 אף כי העידו אחר תוך כדי דיבור
 דקאמר הרוג יזיל לכך נראה דלא
 קאי רק אלדן עדדים וזומנין דקאמר
 עד שזומנין כלום וזהא קאמר דקאמר
 כי העידו כלום בסוף כדי דיבור דזה

עין משפט
גר מצוה

מג א מ״י פ״ה מהלכות
 עדות הלכה ג סמג
 לאזין ריג טו״ט ע״ח ס״א
 מהלכות עדות ג וס״י ז״א
 סעיף ד ה״ל
מד ב מ״י שס פ״כ הלכה
 ג סמג שס טו״ט
 שס
מה ג מ״י פ״ח מהלכות
 נשואות הלכה ז
מו ד מ״י פ״כ מהלכות
 עדות הלכה ג סמג
 עשן קי טו״ט מ״י ס״א
מז ה ו מ״י שס פ״ה
 הלכה ג והלכה ד ה
 סמג לאזין ריג טו״ט ע״ח
 סימנן ל סעיף א

הגהות הב"ח

- (א) תוֹם' ד"ה אָמַר ר' יוֹסֵי. נ"ב ע"ל בְּמוֹס' סוֹף (ב) דף זה בְּד"ה צְדִיקִים: (ג) ד"ה לְאַסְקוּדֵי וְכו' וי"ל לְסַבְרָא הוּא דְכִין: (ד) ד"ה שְׁמוּאֵל וְכו' דְּפִרְשִׁית לַעֲלִי. נ"ב בְּד"ה אָר' יוֹסֵי: (ד) בֵּא"ד דְּמַקְשִׁין שְׁלֹשָׁה לְשָׁנִים לַעֲנִין נִמְאָא:

רבינו חננאל

[illegible]

מאתרו ולא ראהו.
ואקשין ההורב (והנרעב)
והורעב) שאי אפשר
לומר שלא ראו אי יודו
ניצלו והבטל עדות כולה
שהיה נכלל עמדת קרבן
ואקומו! על פי שנים עדים
ואו על פי שלשה עדים
ויקום דבר במקיימי דבר
הנכוח מדבר. כלומר א
ונמצא במעשי' עדות קרוב
אז פסול בטלה העדות
אבל כבעלי הדין לא
מדחזין לרבא רבא הוא
בתרא מפרש טעמא דרבי
(שמעון) (שמעון) מניה
והליכא כותיה סבירא
ודאמי רבא בן כמשתוס
בזמנו שהיה רבו אמר

יִיחִי אֶתִּיתוֹ שְׂמָא שְׂמַעְתָּם
לָכֶם וְרֵאִיתֶם שְׂזֵה הַלֹּה
בְּכָךְ וְהֵן לֹא בָּאוּ לְהַעֲדִי
לְכָךְ וְנִמְצָא א' מֵאֵלּוּ
[א] לְהַגִּיד הָעֵדוּת בְּאַתֶּם.
שְׁנוֹ. וְקִי"ל כְּרִי דְאִמְר רַב
עֵדוּת נִפְשׁוֹת אֲבֵל עֵדוּת
נִגְמָרָא דְגִט פְּשׁוּט (דף קסב:)

(א) נראה ד"ל והנה הוא קרוב אלל עצמו יבטל העדות וכו': (ב) בריעב"א כ' שנראה מפ"י ר"ח ו"ל כפי' הוא וז"ע: (ג) דברי ר"ח אלו מובאין בחי' הרמב"ן ובר"ן: